

Ξεκίνησαν οι Παρακλήσεις της Θεοτόκου στην Ι.Μ. Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 1 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην πρώτη Παράκληση της Υπεραγίας Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Χαλάστρας.

Την Παρασκευή 2 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην δεύτερη Παράκληση της Υπεραγίας Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή Αγίων Πάντων Βεργίνης.

Για τις φωτογραφίες πατήστε [εδώ](#)

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Χαλάστρα:

«Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσ-δράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς».

Πρώτη Αὐγούστου σήμερα καὶ συγκεντρωμένοι καὶ ἐμεῖς στὸν ναὸ τῆς Παναγίας μας, ἐδῶ στὴ Χαλάστρα, ὅπως ὅλοι οἱ πιστοὶ σέ κάθε γωνιά τῆς πατρίδος μας, σέ κάθε ὁρθόδοξο ναὸ, σπεύσαμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν πρόσκληση τοῦ ἱεροῦ ὕμνογράφου. Σπεύσαμε νὰ ἀσπασθοῦμε τὴν ἱερὴ μορφή τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου μας καὶ δικῆς μας μητέρας καὶ νὰ τῆς ἀπο-νεύουμε τὴν ἀγάπη, τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν τιμὴ πού τῆς ἀνήκει, καὶ ἀκόμη νὰ τὴν καταστέψουμε μέ τὰ ἄνθη τῶν ὕμνων καὶ τῶν προσευ-χῶν μας.

Σπεύσαμε νὰ γονατίσουμε ἐνώ-πιον τῆς ἱερῆς τῆς εἰκόνος καὶ νὰ τὴν ἱκετεύσουμε καὶ νὰ τὴν παρα-καλέσουμε γιὰ ὅ,τι μᾶς ἀπασχολεῖ, γιὰ ὅ,τι μᾶς θλίβει καὶ μᾶς πονᾷ, γιὰ ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη.

Τό γνωρίζουμε ὅλοι μας ὅτι ἡ Πανα-γία μας ἔχει πάντοτε ἀνοικτὴ τὴν ἀγκάλη τῆς γιὰ νὰ δεχθεῖ τὰ τέκνα τῆς, καὶ τείνει πάντοτε εὐ-ήκοο οὕς σέ ὅλους ἐκείνους πού τῆς ἀπευθύνουν τὰ αἰτήματά τους. Γι' αὐτό καὶ προστρέχουμε μέ τόσο θάρρος καὶ τόση βεβαιότητα πρὸς τὴν Παναγία μας. Γι' αὐτό τῆς ἐμπι-στευόμαστε ὅλους τοὺς μύ-χιους πόθους καὶ τίς λαχτάρεις μας μέ τὴν ἴδια οἰκειότητα μέ τὴν ὁ-ποία προστρέχουμε καὶ στὴ φυσι-κὴ μας μητέρα.

Πῶς ὅμως πρέπει νὰ προστρέ-χου-με καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὴν Παν-α-γία μας, ὥστε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀνταποκριθεῖ στίς ἱκεσίες μας καὶ θὰ ἐκπληρώσει τὸ αἶτημά μας;

Δύο τρόπους μᾶς τοὺς ὑποδει-κνύει ὁ ἱερός ὕμνογράφος στό πρῶ-το τροπάριο πού ψάλλουμε κάθε ἀπόγευμα τόσο στὴ Μικρὴ ὅσο καὶ στὴ Μεγάλῃ Παράκληση.

«Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσ-δράμωμεν», ψάλαμε καὶ ἐμεῖς προ-η-γουμένως. Δέν ἀρκεῖ ὅμως νὰ τό ψάλλουμε ἀλλὰ χρειάζεται καὶ νὰ τό κά-νουμε πράξη. Νά μὴν προ-σευχόμαστε ἐπιπόλαια, γρήγορα, βιαστικά, φευγαλέα, σάν νὰ κά-νου-με μία ὑποχρέωση, σάν νὰ τό κάνουμε ἀπὸ ἀνάγκη. Ἡ Παναγία μας δέν κουράζεται νὰ μᾶς ἀκούει, ὅσα καὶ ἂν ἔχουμε νὰ τῆς ποῦμε, ἀλλὰ θέλει μᾶς ἀκούει νὰ τὴν πα-ρακαλοῦμε μέ ὑπομονή καὶ μέ ἐπι-μονή, νὰ ξεδιπλώνουμε τὴν ψυχὴ μας ἐνώπιόν τῆς, νὰ τὴν παρα-κα-λοῦμε μέ πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη, χωρὶς νὰ κουραζόμαστε, χωρὶς νὰ ἀπογοητευόμαστε, χωρὶς νὰ ἐγκα-ταλείπουμε τὴν προσπάθεια, ἔστω καὶ

ἂν μᾶς φαίνεται ὅτι καθυ-στε-ρεῖ ἡ ἀπάντηση τῆς Παναγίας μας.

Αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος τρόπος.

Δέν ἄρκεῖ ὅμως μόνο ἡ ἐπιμονή καί ἡ πίστη μας, προκειμένου νά ἀνταποκριθεῖ ἡ Ὑπεραγία Θεο-τό-κος στίς προσευχές μας. Χρειά-ζε-ται καί κάτι ἀκόμη πολύ σημα-ντικό καί πολύ ἀναγκαῖο. Καί μᾶς τό ὑποδεικνύει καί αὐτό ὁ ἱερός ὕμνογράφος προτρέποντάς μας νά «προσπέσωμεν» στήν Παναγία μας «έν μετανοίᾳ».

Εἶναι ἀνάγκη νά προστρέχουμε στήν Παναγία μας μέ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητός μας. Εἶναι ἀνά-γκη νά συναισθανόμεθα τίς ἀδυναμίες καί τά σφάλματά μας, νά συναισθανόμεθα ὅτι μέ τή ζωή μας, μέ τίς πράξεις μας, μέ τούς λόγους, μέ τίς ἐπιλογές μας, προσ-κρούουμε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καί ἀντί νά κάνουμε αὐτό πού Ἐκεῖνος θέλει, ἐμεῖς προτιμοῦμε νά κάνουμε αὐτό τό ὁποῖο εἶναι σύμ-φωνο μέ τίς ἀδυναμίες μας, αὐτό τό ὁποῖο εἶναι συμβατό μέ τίς ἀδυναμίες μας. Καί ἔτσι πολλές φορές γίνονται τά λάθη μας καί τά πάθη μας αἰτία τῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζουμε.

Ὅμως ἀκόμη καί ἐάν δέν συμβαί-νει αὐτό, θά πρέπει νά παρακα-λοῦ-με τήν Παναγία μας «έν μετα-νοίᾳ». Διότι ὁ ἄνθρωπος πού πα-ρα-καλεῖ τήν Παναγία, πού παρα-κα-λεῖ τόν Χριστό ἔχοντας συναί-σθηση ὅτι, ὅσο καί ἐάν προσπαθεῖ καί ἀγωνίζεται στή ζωή του, δέν εἶναι δυνατόν νά μήν ἔχει ἁμαρ-τήσῃ, ἐφόσον καί μία ἡμέρα ἀκό-μη, ἐάν ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, θά ἁμαρ-τήσῃ, καί τήν παρακαλεῖ γι' αὐτό ἐν μετανοίᾳ, αὐτός λαμβάνει εὐκολότερα αὐτό πού ζητᾷ, γιατί ἡ μετάνοια ἀνοίγει τή θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς δίδει καί διὰ τῆς Θεοτόκου τή χάρη του καί ἐκπληρώνει τά αἰτήματα τῶν ψυχῶν μας.

Καί καθώς ἡ περίοδος τοῦ Δε-κα-πε-νταυγούστου, στήν ὁποία εἰσῆλ-θαμε ἀπό σήμερα, εἶναι ἐκτός τῶν ἄλλων καί περίοδος νηστείας καί προετοι-μα-σίας γιά τή μεγάλη ἑορ-τή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-τόκου, γιά τό Πάσχα τοῦ καλο-καιριοῦ, ὅπως συ-νηθίζουμε νά λέμε, καί ἐπομένως καί περίοδος μετανοίας, ἃς συνδυάσουμε τά αἰτήματα καί τίς δεήσεις μας πρός τήν Παναγία, ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες πού θά ψάλλουμε τίς Παρακλήσεις της, μέ τή μετάνοιά μας, ὥστε νά ἐκπλη-ρώσῃ καί Ἐκεῖνη τά αἰτήματά μας καί νά μᾶς δώσῃ πλούσια τή χάρη της.

Ἡ ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ι. Μ. Αγίων Πάντων:

«Εἰς σέ μόνην ἐλπίζω, καί θαρρῶ καί καυχῶμαι, καί προστρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσον με».

Σέ μόλις δύο στίχους ἐκφράζει ὁ ἱερός ποιητής τοῦ Μεγάλου, ὅπως συνηθίζουμε νά τόν λέμε, Παρα-κλη-τικοῦ κανόνος, τό περιεχόμε-νο τῆς πίστεώς μας πρός τήν Πα-ναγία Παρθένο. Καί μαζί του ἐκφρά-σαμε καί ἐμεῖς τήν ἴδια αὐτή πίστη, ψάλλοντας πρό ὀλίγου κα-τα-νυκτικά τήν Παράκληση πρός τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Καί τί τῆς εἶπαμε; Τῆς εἶπαμε κατ' ἀρχήν ὅτι εἶναι αὐτή ἡ μοναδική πρός τήν ὁποία στρέφουμε τήν ἐλ-πίδα μας. Ὅμως δέν περιορισθῇ-κα--με μόνο σ' αὐτό, γιατί καί ἡ Π-α-να-γία μας δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἐλπί-δα μας. Εἶναι αὐτή στήν ὁποία μπο-ροῦμε νά βασισθοῦμε ὅτι ἡ ἐλπίδα μας θά εὐοδωθεῖ καί ὅτι ἡ προσδοκία μας θά πραγματοποιη-θεῖ.

Γι' αὐτό καί τῆς εἶπαμε ἀκόμη ὅτι εἶναι ἡ μόνη τήν ὁποία ἐμπι-στευ-όμασθε καί ἔχουμε τή βεβαιότητα ὅτι ἔχει τή δύναμη νά πραγματο-ποι-ή-σει αὐτό πού τῆς ζητοῦμε.

Προσθέσαμε ὅμως κάτι ἀκόμη· τῆς εἶπαμε ὅτι εἶναι ἡ μόνη γιά τήν ὁποία καυχώμεθα, ὅτι εἶναι ἡ μόνη γιά τήν ὁποία αἰσθανόμεθα ὑπερήφανοι πού ὑπάρχει στή ζωή μας, πού εἶναι μητέρα μας, πού εἶναι καταφυγή μας, πού εἶναι αὐτή στή σκέπη τῆς ὁποίας μπο-ροῦμε νά προστρέχουμε καί νά σω-ζό-μεθα.

Πόσο παρήγοροι καί πόσο ἐνισχυ-τικοί εἶναι αὐτοί οἱ λόγοι τοῦ ἱε-ροῦ ὕμνογράφου, πού ἀπευθύ-να-με πρός τήν Παναγία μας, αὐτοί οἱ λόγοι πού ἐκφράζουν καί τή δική μας πίστη γιά τήν Ὑπεραγία Θεο-τό-κο! Ἀλλά καί πόσο παρήγορη καί ἐνισχυτική γιά τή ζωή μας εἶναι ἡ βεβαιότητα ὅτι ἡ Παναγία μας ὑπάρχει, εἶναι παρούσα, εἶναι ζῶσα, εἶναι πάντοτε διαθέσιμη γιά νά ἀκούσει τά αἰτήματά μας καί νά σπεύσει εἰς βοήθειάν μας.

Πόσοι ἄνθρωποι ἔχουν, ἀλήθεια, αὐ-τό τό προνόμιο καί αὐτή τή χάρη! Οἱ περισσότεροι ἀναζητοῦν ἐλπίδα καί στήριγμα σέ ἄλλους ἀνθρώπους, πού τούς θεωροῦν ἰσχυρούς, πού νομίζουν ὅτι ἔχουν σχέσεις καί διασυνδέσεις καί μποροῦν νά τούς βοηθήσουν καί νά ἐκπληρώσουν τά αἰτήματά τους. Ὅμως ἀποθαρρύνονται καί ἀπογοητεύονται, γιατί ὁ λόγος τοῦ Ψαλμωδοῦ «μή πεποίθατε ἐπ' ἄρχοντας ἐπὶ υἱούς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία», ἰσχύει πάντο-τε. Γιατί οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καί ἂν θέλουν πραγματικά νά μᾶς βοη-θήσουν, ἔχουν πεπερασμένες δυνάμεις καί δυνατότητες. Πόσο μᾶλλον πού πολλοί δέν ἀξίζουν τήν ἐμπιστοσύνη μας, γιατί στίς κρί-σιμες στιγμές μᾶς ἐγκαταλεί-πουν, προτιμώντας τό δικό τους ὄφελος καί συμφέρον.

Ἀντίθετα ὅμως ἡ Παναγία μας ἔχει τὴν ἀπεριόριστη δύναμη τοῦ παντοδυνάμου Υἱοῦ της, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ δι' Αὐτῆς. Καί γι' αὐτό ἔχει «ὅσα βούλεται», καί μπορεῖ νά δώσει καί σέ ἐμᾶς ὅ,τι τῆς ζη-τοῦ-με, ἐφόσον εἶναι γιὰ τὴν ὠφέλειά μας.

Καί ἀκόμη ἡ Παναγία μας δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ, καθὼς μέ τή δική της θέληση δέν ἐγκατέ-λει-ψε οὔτε μετὰ τὴν κοίμησή της τὸν κόσμον καί μεσιτεύει πάντοτε γιὰ μᾶς στὸν Υἱό της, ἐφόσον βέβαια προστρέ-χουμε στή χάρη της, ὅπως ἀκρι-βῶς τῆς εἶπαμε ἀπόψε. Προ-σ-τρέ--χου-με, ἔχοντας τὴν ἀπό-λυτη βε-βαιό-τητα ὅτι μποροῦμε νά ἐλ-πίζουμε σέ αὐτήν, μποροῦμε νά τὴν ἐμπιστευόμασθε ἀπόλυτα, μπο---ροῦμε νά τὴν αἰσθανόμεθα ὡς μητέρα μας ἀλλὰ καί ὡς ἐκπρό-σωπο τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ ὁποία μέ τὴν καθαρότητα καί τὴν ἀγιότητά της «εὔρε χάριν παρά Θεῷ». Γι' αὐτό καί ἀνῆλθε τόσο ψη-λά, ἀνῆλθε μέχρι τὸν θρόνον τοῦ Υἱοῦ της, γιὰ νά παρεδρεύει ἐκεῖ καί νά δέεται γιὰ τὰ τέκνα της, νά δέεται γιὰ τοὺς εὐλαβεῖς ἱκέτες της «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις».

Γι' αὐτό καί ὄχι μόνο ἐμπιστευό-με-θα τὴν Παναγία μας ἀλλὰ καί καυχώμεθα γιὰ αὐτήν καί ἀπο-λαμ-βάνουμε τίς δωρεές πού Ἐκεί-νη ἔλαβε χάρη στήν ἀγία ζωὴ της, χάρη στήν ἀπόλυτη ὑπακοή της στοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

«Εἰς σέ μόνην ἐλπίζω, καί θαρρῶ καί καυχῶμαι, καί προστρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσον με».

Αὐτὴ τὴν παρηγορητικὴ ὁμολο-γία ἅς ἀπευθύνουμε πάντοτε πρὸς τὴν Παναγία μας, ἀλλὰ κυρίως ἅς προσπαθοῦμε νά τή ζοῦμε ὡς πραγ-μα-τικότητα στή ζωὴ μας, στρε-φόμενοι πάντοτε μέ ἐλπίδα καί ἐμπιστοσύνη στήν ἀγάπη της, ἔχοντάς την ὡς πρώτη προτε-ραϊό-τητα στή ζωὴ μας καί θεωρώντας την ὡς ὄντως τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα μας, ἀδιαφορώντας γιὰ τίς ὑπο-σχέ-σεις τῶν ἄλλων γύρω μας.

Καί ἐάν ἐμεῖς εἴμαστε στραμμένοι στήν Παναγία μας, ἐάν ὄντως στη-ρίζουμε τὴν ἐλπίδα μας ἀπο-κλει-στικά σέ Αὐτήν καί καυχώ-μεθα γιὰ τὴ δύναμή της, τότε καί ἡ Παναγία μας δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει, ἀλλὰ θά εἶναι ὁ ἀκοίμητος φρου-ρός καί προστάτης μας, θά εἶναι ἡ καταφυγὴ καί ἡ σκέπη μας, θά εἶναι ἡ στοργικὴ μας μητέρα, ἡ ὁποία δέν θά διαψεύσει τίς ἐλ-πίδες μας οὔτε καί κατὰ τὴ φοβερά ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Ἐμεῖς οἱ μοναχοὶ ἰδιαίτέρως ἔχουμε πάντοτε στραμμένη τὴν ἐλπίδα μας στήν Παναγία μας, στήν Κυρία Θεοτόκο, καί ἐλπίζουμε ὅτι Ἐκεῖνη θά εἶναι ἡ ὁποία θά πρεσβεύει ἀλλὰ καί θά μεσιτεύσει ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὅπως Ἐκεῖνη τό εἶπε, στὸν Υἱό της γιὰ τὴ σωτηρία αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν τελείως τὴ ζωὴ τους ἀλλὰ καί τὰ πάντα γιὰ νά ἀκολουθήσουν τὸν Υἱό της ἀλλὰ καί Ἐκεῖνη.

Αυτό έπραξε καί ή άγία Θεοδώρα καί ή άγία Θεοπίστη, πού άφιερώθηκαν στό μοναστήρι τοῦ άγίου Στεφάνου, μέσα στή Θεσσαλονίκη, μέ προσευχή, μέ έμπιστοσύνη τελεία στήν κυρία Θεοτόκο, καί άξιώθηκαν νά ζοῦν τώρα μαζί της καί νά απολαμβάνουν «ἅ ὁφθαλμός οὐκ οἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσεν καί ἐπί καρδίαν ανθρώπου οὐκ άνέβη, ἅ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς άγαπῶσιν αὐτόν». Άξιώθηκε μάλιστα ή άγία Θεοδώρα νά ὀνομάζεται «μυροβλύτις», γιατί από τόν τάφο καί από τό κανδήλι της έρρεε τό μύρο. Βλέπετε τί τιμή έπιφυλάσσει ὁ Θεός καί ή Παναγία μας σέ αὐτούς πού ἔχουν άπόλυτη έμπιστοσύνη στή δική τους προστασία, στή δική τους χάρη, στή δική τους σκέπη. Ἐς ἔχουμε καί ἑμεῖς πάντοτε στραμμένη τήν έμπιστοσύνη μας, τά βλέμματά μας, τήν πίστη μας καί στήν Παναγία μας καί διά τῆς Παναγίας μας στόν Υἱό της καί στούς άγίους μας γιά νά άξιωθοῦμε καί ἑμεῖς τῆς σωτηρίας μας. Ἀμήν.